

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ab anno MCXVIII. ad annum MCLXXIX.

Parisiis, 1644

Epistola XXXII. Alexandri Papae III. Ad Soldanvm Iconii. Ipsum baptizari cupientem in fide instruit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15588

honorem & libertatem cupimus omnibus modis conseruare, nisi (quod speramus, & ei proposuimus) vsque ad initium proximæ quadragesimæ effectui mancipauerit, sed in sua fuerit obstinatione induratus, tibi extunc auctoritatem tuam restituimus, vt tam in personas, quam etiam in regnum, & in ipsum regem, si tibi & ecclesiæ tuæ congruere & expedire cognoueris, facultatem liberam habeas debitum officii tui, cessante omni appellationis obstaculo, exercendi, grauitate ac maturitate pontificali adhibita, quam conuenit adhiberi.

EPISTOLA XXXII.
ALEXANDRI PAPÆ III.
AD SOLDANVM ICONII.

Ipsum baptizari cupientem in fide instruit.

Alexander seruus seruorum Dei Soldano Iconii veritatem agnoscere, & agnitam custodire.

Ex literis tuis, & nuntiorum tuorum fideli relatione cognouimus, quod in votis habeas ad Christum conuerti: cumq; iam receperis, vt audiuimus Pentateuchum Moyfi, prophetiam Isaia, & Ieremia, Pauli etiam epistolas, atque Ioannis euangelium & Matthæi, postulas tibi mitti virum aliquem orthodoxum, per quem in lege Christi quasi vice nostra plenius *instruaris. Nos autem petitioni tuæ plurimum in Domino commendabili grato *concurrentes assensu, tales excellentiæ tuæ procurabimus destinare, qui apud te in doctrina sana, & salutaribus monitis, *vices apostolicæ auctoritatis suppleant: quorum etiam mores & merita ab honestate & munditia eruditionis euangelicæ non discordent. Quoniam vero nostræ fidei *seruam & tenorem literis tibi supplicas aperiri, nos tuis congratulantes desideris, illam sub quodam compendio, & quasi digito tenus, intimamus. Illud igitur pie credas, & fideliter teneas, quod vnus est Deus, sic tamen vt in assignatione deitatis sit vnitas in substantia & trinitas in personis. Est enim Deus Pater, Deus Filius, & Deus Spiritus sanctus: sed Pater, & Filius, & Spiritus sanctus, vnum sunt. Est autem ea discretio in personis, vt nec Pater sit Filius, nec

* al. in-
formis.

* al. oc-
curren-
tes

* al. vicē

* al. seruē
quamdā

Tres perso-
næ in diui-
nis & vna
essentia.

Filius sit Spiritus sanctus, nec Spiritus sanctus sit Pater; aut Filius. Res quidem difficilis est intellectu, & aciem rationis humanæ transcendit, sed tanto elegantius habet * fidei meritum, quanto difficilior est ad credendum. Porro licet nihil inuenire possimus, quod expressam habeat vnitatis, quæ in Deo est, summæ Trinitatis imaginem, nec verba etiam inueniamus, quibus possimus de summa illa essentia digne loqui, quod possumus tamen faciemus, & quasi balbutientes per verba rebus accommodata transitoriis rem tibi ineffabilem aperiemus. Paulus apostolus dicit, quia inuisibilia Dei per ea quæ facta sunt intellecta conspiciuntur, sempiterna quoque virtus eius & diuinitas. Vide ergo, mentem hominis, corpusque solare considera; & videbis qualitercumque, licet tenuiter, & quasi oculo conuiuenti, quamdam similitudinem Trinitatis. Est in mente hominis intelligentia, memoria, & voluntas. Mentem autem vocamus memoriam, mentem dicimus intelligentiam, mentem dicimus voluntatem: memoria, intelligentia & voluntas sunt vna mens, sed nec memoria est intelligentia vel voluntas. In eodem corpore solis radium video, sentio calorem, & agnosco splendorem: hæc tria vnius essentia sunt; nullum tamen eorum est alterum. Sic & in illa ineffabili & incircumscripibili gloria deitatis est Filius a Patre, & Spiritus sanctus ab utroque. Cumque Pater, & Filius, & Spiritus sanctus, eiusdem substantia, eiusdem potentia & gloria sint, non sunt tamen tres dii, sed in tribus personis sunt vna substantia, & vnius potentia, & in vna substantia tres personæ. Hæc fidei nostræ professio, non tantum a Christo & eius sequacibus traxit exordium, sed a Moyse & patriarchis atque prophetis suum habuit fundamentum. In libro Moyse diuinæ essentia vnitatis declaratur, vbi dicitur: *Audi Israel, Dominus Deus tuus vnus est.* Et iterum: *Ego sum Dominus Deus tuus, qui eduxi te de terra Egypti, non erunt tibi dii alieni præter me.* Pluralitatem vero personarum ibi patenter insinuat, vbi dicit: *Faciamus hominem ad imaginem & similitudinem nostram.* Cum enim Verbum sit Filius Dei, sicut Ioannes, cuius euangelium recipis, protestatur, dicens: *In principio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum. Hoc erat in principio apud Deum: omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factum*

Trinitas comparata animæ & Soli.

Trinitas ex veteri testamento probata.

Deut. 6.

Deut. 5.

Gen. 1.

Ioan. 1.

factum est nihil. Vides quod ad Filium & Spiritum sanctum Patris sermo dirigitur, cum hæc duo pluraliter dicat: *Faciamus, & Nostram.* Per Verbum enim & Spiritum sanctum Dominus Deus operatus est vniuersa. Sicut Dauid propheta commemorat: *Verbo Domini cæli firmati sunt, & Spiritu oris eius omnis virtus eorum.* Idem etiam propheta mysterium Trinitatis eleganter insinuat, vbi ter hoc nomen, Deus, in eodem versiculo repetit, & inculcat dicens: *Benedicat nos Deus Deus noster, benedicat nos Deus, & metuant eum omnes fines terræ.* Prænominatus Ioannes in epistola sua canonica dicit: *Tres sunt, qui testimonium dant in cælo, Pater, Verbum, & Spiritus sanctus; & hi tres unum sunt.* Isaias etiam propheta, quem recipis, se audisse testatur Seraphin clamantia: *Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus sabaoth.* Quare tertio replicat, *Sanctus*, nisi vt in Domino Deo exercituum Trinitatem insinuet personarum? Est itaque in summa ac beatissima Trinitate Pater, qui Filium genuit, Filius qui genitus a Patre, Spiritus sanctus, qui progreditur ab vtroque. Nec in illa genitura vel processione damnum refectionis vel imminutionis passa est in Patre vel Filio diuina substantia. Sicut enim lumen a lumine sumitur sine imminutione luminis a quo sumitur, sic æqualis a Patre Filius, & vtrique coæqualis procedit ab vtroque Spiritus sanctus. Modum tamen genituræ aut processione huius humana ratio non attingit. Vnde cum Isaiæ de Filii generatione constaret, modum tamen generationis inenarrabilem esse sciens; *Generationem, inquit, eius quis enarrabit?* Dauid propheta in persona Filii de hac generatione sic loquitur: *Dominus dixit ad me, Filius meus es tu, ego hodie genui te.* Filius etiam Dauid Salomon, quem Deus scientia & intellectu mirabiliter illustrauit, in persona Christi, *Qui est* sicut Paulus dicit, *Dei virtus & Dei sapientia.* In libro Sapientiæ (si tamen eum recipis) ita dicit: *Dominus possedit me in initio viarum suarum, antequam quidquam faceret: necdum erant abyssi, & ego concepta eram. Quando præparabat cælos, aderam. Quando appendebat fundamenta terræ, cum eo eram cuncta disponens.* Apostolus etiam Paulus Spiritui sancto, imo toti Trinitati, testimonium perhibet, dicens: *Misit Deus Spiritum Filii sui in corda nostra.* Et alibi: *Si spiritus eius, qui Iesum suscitauit, habitat in vobis, viuifi-*

Spiritus sanctus a Patre & Filio procedit.

Trinitas probata ex nouo testamento. Gal. 4. Rom. 8.

Concil. Tom. 27.

N n

cabit & mortalia corpora vestra propter inhabitantem Spiritum eius in vobis. Si Christi testimonium de vnitae essentiae & personarum Trinitate desideras, ipse in euangelio dicit: *Ego & Pater vnum sumus.* Christus etiam discipulis suis dicit: *Ite, baptizate omnes in nomine Patris & Filii & Spiritus sancti.* Cum igitur homo perdidisset propter inobedientiam paradysum, & infernales miseras perpetuo meruisset, missus est a Patre Filius; dignumque fuit vt mitteretur Filius, & non Pater. Cum enim a nullo esset Pater, & Filius ab aliquo, erat conuenientius vt haberet in tempore matrem, qui ab aeterno habuerat Patrem. Cum enim scriptum esset in psalmo Dauid: *Non est qui redimat, neque qui saluum faciat: non est qui faciat bonum, non est usque ad vnum:* non est qui det placationem pro anima sua, nedum pro aliena: missus est a Deo Patre Filius, vt homo pro homine moreretur, & pro homine captiuo tributum mortis tamquam homo exolueret, eumque tamquam Deus caelesti potestate redimeret. Eius aduentum desiderauerant patriarchae, praedixerant prophetae, atque illinc dilationem impatientius sustinentes querela * continua dicebant: *Quando veniet? quando videbimus? Da Domine mercedem sustinentibus te, vt prophetae tui fideles inueniantur.* Vtinam, dicit Isaias, *Domine, dirumperes caelos, & venires.* Et Dauid: *Domine inclina caelos tuos, & descende.* Sed &, teste Isaias, angeli pacis praedilatione nostrae salutis amare flebant. Idem vero Isaias de Christi natiuitate manifestius loquens; *Ecce, inquit, virgo concipiet, & pariet Filium; & vocabitur nomen eius Emmanuel.* Cum autem Maria de Iesse originem traxerit, idem propheta natiuitatem Mariae, & per Mariam Christi, atque plenitudinem gratiae spiritualis in Christo manifeste declarat, dicens: *Egredietur virga de radice Iesse, & flos de radice eius ascendet: & requiescet super eum Spiritus Domini, spiritus sapientiae & intellectus, spiritus consilii & fortitudinis, spiritus scientiae & pietatis; & replebit eum Spiritus Domini.* Natus est itaque Filius Dei de virgine incorrupta, sicut plasmatus est primus Adam de tera virgine & inuiolata, Spiritu sancto in ea operante, nostraeque salutis negotium ineffabiliter procurante. Abyssus enim inscrutabilis est incarnationis dominicae sacramentum. Plurima tamen antiquis patribus

Joan. 10.

Matth. 28.

Psal. 7.

Psal. 13.

Psal. 48.

Filius Dei
incarnatio
probat.

Ecc. 36.

Isa. 64.

Psal. 143.

Isa. 7.

Isa. 11.

Beata Ma-
ria manit
virgo in
partu.al. com-
plectum* al. con-
tinuaal. Deo
in radi-
em,al. Isaias
concom-
tatur,

acciderunt, in quibus huius natiuitatis figura præcessit.

<sup>* al. com-
pletum</sup> Quod enim vellus Gedeonis rore cæli * complutum est, ^{Isa. 6.}

cum area circumquaque arida remaneret, ros Spiritus sancti designatur in Virgine, quæ ad hoc propter humili-

tatem suam specialiter & singulariter est a Domino præ-

electa. Cui Psalmista concordat, dicens: *Descendet sicut plu-*

uia in vellus. Quod Moyfi ignis in rubo apparuit, & non

est rubus corruptus igne, virginitatis integritas in Maria

monstratur. Quod virgis aliarum tribuum remanentibus

ficcis, virga Aaron, de cuius stirpe beatissima traxit ori-

ginem, fronduit, & floruit, flos in virga Iesse, quem vati-

cinauerat Isaias, partum scilicet incorruptæ virginis in-

dicauit. Cum inimici Dei essemus, per aduentum Christi

reconciliati sumus, sicut propheta prædixerat: *Et pax*, in-

quit, *erit in terra, cum venerit*: ideoque angeli in ipsius nati-

uitate gloriose pacis canticum cecinerunt: *Gloria in ex-*

celsis Deo, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis. Noua

etiam stella Magis apparuit, atque historiarum testimo-

nio Romæ fons olei de terra fluxit in Tiberim. Templum

etiam olim Romæ conditum, quod idola non ruiturum

prædixerant, donec Virgo pareret, eadem nocte funditus

corruit. Probatica quoque piscina, quæ Hierosolymis erat,

ad aduentum angeli moueri, & sanitates conferre tunc cœ-

pit. Vehementissime nobis nocuit vetus Adam, sed plus

profuit nouus. Amplius nobis contulit huius humilitas,

quam superbia istius abstulerit. Nam, Paulo apostolo te-

ste, *Non sicut delictum, ita & donum*: damni enim æstimatio-

nem beneficii magnitudo transcendit. Quem prius habui-

mus terribilem * Dominum & iudicem, nunc habemus hu-

milem fratrem & proximum. Christus itaque cursum no-

stræ mortalitatis transigens in fame & siti, in lassitudine

& dolore, & in vniuersis miseriis huius vitæ, demum tra-

ditus a discipulo, & tamquam vile mancipium venditus,

flagellatus, consputus, spinis coronatus, illusus, clauis af-

fixus stipiti, & morte turpissima condemnatus, quæ non

rapuit soluit, & sponte morti se offerens, omnia in humi-

litate sustinuit, sicut * Isaias aliquando prædixit. *In hu-*

militate, inquit, *iudicium eius sublatum est. Sicut agnus*

ad occisionem ductus est, & sicut ovis coram tondente se sic

non aperuit os suum. Qui ergo puerulus a iusto Simeone

Concil. Tom. 27.

N n ij

^{Isa. 6.}

^{Psal. 71.}

^{Exod. 3.}

^{Num. 17.}

^{Hebr. 9.}

^{Mich. 5.}

^{Luc. 2.}

^{Matt. 2.}

^{Eusebius in}

^{chronico.}

^{Petrus Da-}

^{miani in}

^{homil.}

^{apud Sur-}

^{tom. 6.}

^{Vide notas}

^{serm. 1.}

^{Ioan. 5.}

^{Passio}

^{Christi.}

^{Isai. 53.}

^{Act. 2.}

<sup>* al. Deū
& iudi-
cem,</sup>

<sup>* al. Isaias
comme-
morat.</sup>

Luc. 2. semel oblatus fuerat in templo, in vespera legis & fine ceremoniarum pro redemptione nostra in Cruce manus suas leuauit ad Patrem, iuxta illud Dauidicum: *Eleuatio manuum mearum sacrificium vespertinum.* Sic reatus, quem Adam per superbiam ligni delectatione contraxerat, mortis amaritudine per humilitatem Christi sublatus est, fusoque sanguine sine culpa omnium culparum chirographa sunt deleta. Alium siquidem redemptionis modum poterat Dominus procurasse, sed nullus suæ benignitati nostræque saluti congruentior occurrebat. Cum enim homo iuxta suæ præuicationis exigentiam captus a diabolo teneretur, postulabat iustitia, vt non eriperetur per violentiam, sed qui per superbiam lapsus est, sua, si posset; sed quia sua non poterat, aliena saltem humilitate resurgeret. Ita Christus innocens, quem agnus paschalis in lege signauerat, se pro nobis hostiam obtulit salutarem. Cumque *Leuit. 4.* lex Moyse capram vel ouem constituisset precium ad redemptionem hominis a peccato, Christus, per quem gratia & veritas facta est, attendens umbratiles legis ceremonias non sufficere ad salutem, hominisque æstimationem pluris faciens, quam ouis, hirci, aut vituli, sanguinem & mortem suam pro nostra salute obtulit, & sic semel in sancta summus & verus pontifex introiuit æterna redemptione inuenta. Aperuit itaque librum, & soluit signacula eius leo de tribu Iuda, & quod hostiæ legales non potuerunt, gladium amouit versatilem, & paradisi, qui omnibus antiquis clausus fuerat, reserauit ingressum: sic enim olim in morte summi pontificis solet his, qui ad ciuitates refugii confugerant, securus ad propria reditus indulgeri. Olim consueuerat homo causari, & dicere, Cur exigit a me Dominus amplius, quam a ceteris creaturis? Quid pro me fecit? Quid pro me laborauit? Dixit, & factus sum: sicut iumenta, & arbores, & cetera vniuersa, sic suæ potentia nutu, soloque iussionis arbitrio, me creauit. Sed iam obstructum est os loquentium iniqua. Nam homini dissimulare non licet, quanta pro eo Dominus fecerit, qui vt feruum redimeret, proprio Filio non pepercit. Porro in redemptione hominis laborem & dolorem inuenit, quia famem, sitim, fatigationem, insidias, opprobria, flagella, coronam spineam, clauos & lanceam, ignominiam Crucis,

Car Christi
 sus per
 passionem
 nos redem-
 merit.

Hebr. 9.
Apocal. 5.
Gen. 3.
Exod. 35.

& mortis angustiam pro nostra impietate, & pro sua pietate, pro nostra necessitate, & pro sua humilitate sustinuit. *Nonne ergo Deo subiecta erit anima mea? Nonne omnia ossa mea* psal. 61. *dicent: Domine quis similis tibi? ut non cesset de cetero ab* psal. 34. *ore & corde meo gratiarum actio & vox laudis? Quomodo potuit sapientia Dei mecum misericordius agere, aut me ad ipsum diligendum dulcius & efficacius inuitare? Præterea iustorum animæ, quæ quantum ad prærogatiuam originis, non multum a cælestium spirituum dignitate degenerant, omnes ad inferos descendebant; decebatque, ut Deus quandoque memor suæ imaginis esset, atque iuxta suorum præconia prophetarum de animabus electis iacturam casus angelici repararet. Sic in hac nostræ salutis dispensatione dilectio Christi nobis medullitus*

* al. intimatur. ** intimata est, qui cum in lege Moyfi nobis dilectionem Dei & proximi dederit in mandatis, eamdem in schola euangelicæ disciplinæ frequentius & fortius verbis, & tandem exhibitione operis inculcauit: Maiorem enim caritatem nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis.* Iohan. 15. *Dedit itaque materiam diligendi se, qui in suis dilectionibus nos præuenit: nec aliud a nobis exigit, nisi ut ipsum diligamus ex corde. Sane inhumanus est, & crudelis, qui misericordiam eius non recolit, qui Dominum tam clementem ex affectu non diligit, qui se pro eo, si opus est, mortis periculo desiderabiliter non exponit. Christus autem mortuus & sepultus tertia die resurgens a mortuis, sicut discipulis * al. viuis præd. ** viuendo prædixerat, eisdem postea frequenter apparuit, & cum ipsis loquens & comedens, ostensis vulneribus manuum, pedum ac lateris, in cordibus quorundam, qui adhuc hæsitabant in fide, ostensione vulnerum vulnus dubitationis amouit. Quadraginta itaque* Mat. 1. *diebus cum eis visibiliter conuersatus, * al. eisdem recumbentibus, * eisdem comitantibus, venit in montem Oliueti, & videntibus illis eleuatus est, & ascendit ad Patrem: vbi eum esse in Patris dextera credimus, atque in communi resurrectione ipsum viuorum & mortuorum iudicem expectamus. Ut igitur Dominus noster Iesus Christus voluit & debuit ad horam* Christus cur fuerit Deus & homo. *mori, quia homo, potuit & debuit post mortem resurgere: ut qui hominem superauerat diabolus, ab homine superaretur, & superatus confunderetur. Erubescant infi-**

deles & præuaricatores, qui inordinate in hæc prorumpunt deliramenta. Si Christus Deus fuit, quomodo potuit mori? si homo, quomodo resurgere? Fuit nempe Deus & homo, quia homo debuit mori; quia Deus, potuit resurgere. Vtile quoque nobis fuit, quod sub iniquo iudice sponte mori dignabatur, valuit & voluit resurgendo mortem superare. Et sicut diabolus per suos ministros in Dominum suum manus ausu temerario iniecit violentas, ita iuste ac iudicialiter dominium & tyrannidem, quam in hominem exercuerat, amisit in æternum: & hoc modo competenti, qui hominem vicerat, ab homine vincebatur, & qui in ligno superauerat, in ligno scilicet Crucis potenter & prudenter superatus fuit a Deo & homine Christo Iesu: vt quasi frater ab homine amaretur, & quasi Deus timeretur. Ceterum necessarium fuit vt ille idem, qui nos creauit, & nos recrearet; qui nos fecit, redimendo reficeret, ac perditos repararet: ne vnum Deum tamquam creatorem obligaremur adorare, & alium redemptorem venerari teneremur, & ita duobus dominis famulari. Et quod Filius non Pater, non Spiritus sanctus incarnaretur, necesse fuit & conueniens: quia Filio assimilari præsumpsit homo, scilicet Adam, aspirans & volens scire bonum & malum, vt Deus. Videbatur igitur Filius esse in causa, sicut sanctitas Abel inuidiæ Cain, & sic mortis ipse, Dixit igitur Filius noster quasi Ionas, cum ait: *Ego sum qui peccaui, proiicite me in mare.* Non sufficit exile sacrificium & holocaustum ad tanti sceleris, quod patrauerat homo, expiationem. *Ecce venio, ego ipse venio, quia in capite libri scriptum est de me, vt facerem voluntatem tuam:* ecce adsum immolandus. Iterum, si tantum negotium, scilicet hominis redemptio, angelo committeretur, non esset tutum: quia in Lucifero superbia angelum reddidit infamem & suspectum: si homini, non foret similiter securum, cum primum hominem, scilicet Adam inobedientia culpabilem merito condemnauit. Angelus insufficientis, homo deficiens; vnus imbellis, alter imbecillus. Conuenienter igitur procuratum est, vt homo hominem adiutus numinis adminiculo a diaboli faucibus liberaret, ne tam arduum, tam nobile commercium vacillaret, imo potius irrefragabilius finem prosperum sortiretur: & ordo

Ion. 1.

*Psal. 39.
Hebr. 10.*

Cur angelum non
assumpserit
Deus.

angelicus, qui per lapsum Luciferi & suorum compli-
cum fuerat mutilatus, feliciter restauraretur. Magna igitur, & omni laude dignissima fuit mater & virgo Ma-
ria beatissima, quæ tantum Dei & hominis mundo edi-
dit mediatorem, & nostrum parere meruit Saluatorem:
quæ inter omnes, quas mundus habuit, mulieres, nec pri-
mam, nec similem meruit, nec sequentem habere. Con-
cepit nempe sine pudore, peperit sine dolore, & hinc mi-
grauit sine corruptione, iuxta verbum angeli; imo Dei per
angelum, vt plena, non semiplena gratiæ esse probare-
tur: & Deus Filius eius antiquum, quod pridem docuit,
mandatum fideliter adimpleret, videlicet patrem & ma-
trem honore præuenire: & ne caro Christi virginea, qua
de carne matris virginis assumpta fuerat, a tota discre-
paret. A prædictis igitur Christianæ fidei capitibus vene-
rabile surgit in celsa culmina fundamentum. Hæc est ca-
tholicæ religionis scala, per quam homini datur ascende-
re ad æternæ patriam claritatis. Si ergo habes in deside-
rio de tenebris prodire in lucem, amplecti saluberrimam
Christi legem, Christianæ conuersationis primitias ba-
ptismali lauacro necesse est consecrari: quatenus depo-
sita in aquis regenerationis peccati vetustate, in nouam
animæ innocentiam & vitæ infantiam renasceris, vt il-
lius gloriæ cælestis particeps efficiaris, quam auris non
audiuit, nec oculus vidit, nec in cor hominis ascendit:
tam copiosa, vt non possit annullari; magna, vt non pos-
sit comprehendere; multa, vt non possit numerari; pre-
ciosa, vt non possit æstimari; diuturna, vt non possit ter-
minari, quam repromisit Deus diligentibus se, & sua se-
quentibus vestigia pedetentim. Vale, & viue; & viuat
in te Christus.

Laudes
beatæ Ma-
riæ virgi-
nis.